ב"ה

קטעים משיחת דברים תנש"א

ח. משה התחיל תפלתו באמרו "אתה החילות להראות את עבדך – פתח להיות עומד ומתפלל", כלומר, ש"אע"פ שנגזרה גזירה [שמשה לא יכנס לארץ ישראל], אמר לו, ממך למדתי שאמרת לי ועתה הניחה לי וכי תופס הייתי בך אלא לפתוח פתח שבי הי' תלוי להתפלל עליהם, כמו כן הייתי סבור לעשות עכשיו", "אתה אין מי שימחה בידך אם תמחול לי ותבטל גזירתך".

שכן, היות שמדובר אודות הכניסה לארץ ישראל והבאת הגאולה השלימה לכל בנ"י – הנה הגם שידע על הגזירה, עשה משה כל התלוי בו: להתפלל, ועוד פעם להתפלל, ושוב פעם להתפלל, עד – להתפלל **תקט"ו** תפלות [או תפלה שחודרת את כל ט"ו הפעמים ת"ק דרגות דסדר השתלשלות, בין רקיע לרקיע מהשבעה רקיעים ובין רקיע לארץ] – ואולי הוא יפעל שהקב"ה יבטל גזירתו ויתן לו להכניס את בנ"י לארץ ישראל.

יתירה מזה: אפילו לאחרי שאמר לו הקב"ה "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" – הרי ספק גדול האם גם לזה ציית משה כביכול[1], שכן, הכלל הוא ש"כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה חוץ מצא", וא"כ אפילו כשהבעה"ב האמיתי (הקב"ה) מצוה על משה "צא", "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" – מסתבר לומר, שמשה מסר את נפשו והמשיך לבקש ולהתפלל להכנס לארץ ישראל [וביחד עם זה כפשוט, שהדבר לא יזיק ח"ו ליהודי אחר, יהושע בן נון, שהקב"ה כבר קבע לפנ"ז שהוא יכניס את בנ"י לארץ ישראל];

ואפילו אם הי' בידי משה לפעול ע"י תפלתו שיכנס לארץ ישראל (ובודאי הי' יכול לפעול זאת, במכ"ש מתפלת כל צדיק כנ"ל) – הרי להיותו רועה ישראל אמיתי, ורבי אמיתי, מלמד תורה לישראל אמיתי – אינו יוצא מהגלות בהשאירו שם את תלמידיו (כהדין, ש"תלמיד שגלה כו' מגלין רבו עמו"), אלא שלימות הגאולה **שלו** מתבטאת בכך שיחד איתו נגאלים כל תלמידיו (במכ"ש מהקצה ההפכי, ש"הרב שגלה מגלין ישיבתו עמו"). ובמילא מובן, שתפלת משה להיכנס לארץ ישראל כללה בתוכה, שגם בנ"י שבדורו (דור דיעה), דור המדבר, יכנסו איתו לארץ ישראל בגאולה השלימה[2].

ומזה ישנו גם הלימוד לדורות – בנוגע לאתפשטותא דמשה שבכל דור ודור, עד למשה שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז בנוגע לבחי' משה שישנה בכאו"א מישראל – שמבלי הבט על התפלות והבקשות שהיו עד עתה, צריכים עוד פעם ושוב פעם להתפלל ולבקש מהקב"ה "עד מתי"[3]...

וברור הדבר שהתפלה והבקשה מתקיימים, ותיכף ומיד ממש – ובאופן ד"מתנת חנם" ("ואתחנן", "אין חנון בכל מקום אלא לשון מתנת חנם"), שלא בערך לעבודה – באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

---

[1] להעיר מעד"ז בלקו"ש חי"ח ע' 189 (בנוגע לטענת קרח למשה).

[2] וצ"ל שזה נכון גם בנוגע למצב דימינו (שכלו כל הקצין ואין סיבה והסבר כלל על עיכוב הגאולה וצריך רק תפלתו של יהודי לבקש על הגאולה) שאף שמשיח יכול לפעול הגאולה בפועל ע"י תפלתו לבד (כמ"ש בשיחה על משה), אעפ"כ המשיח רוצה לשתף את כל בנ"י בביאת הגאולה (ע"ד כמ"ש בשיחת בנוגע למשה) שביאתה תהי' גם על ידם, לכן מעורר ודורש מהם שגם הם ידרשו את הגאולה כו'. לכאורה כצ"ל.

וי"ל בביאור הדברים (מדוע צריך גם תפלתו של יהודי דוקא אם **ע"פ תורה** הגאולה הי' צריך להיות כבר **מזמן**), ובהקדים, שכל זמן שהקב"ה אינו מביא הגאולה בפועל, על כורחך צ"ל שהיינו משום כי ע"פ **רצונו** של הקב"ה (שאינו מובן כלל) עדיין לא הגיע הזמן לביאת הגאולה **בפועל**. והנה, כשהגאולה תבוא בפועל בזמן שיקבע הקב"ה ע"פ **רצונו**, ודאי שהקב"ה יפעל אז על בנ"י שגם להם תהי' שייכות לביא הגאולה **מצד ענינם**. ברם אם משיח יביא הגאולה בכוח ע"י תפלתו, הרי אז לא שייכות לזה לבנ"י מצד ענינם. לכן רוצה המשיח שהגאולה תבוא כפי רצון הקב"ה, אך כדי לעורר רצון הקב"ה צריך דוקא תפלתו של בנ"י.

[3] ובפנים השיחה אות ט', ז"ל:

> ענין זה מתחזק יותר כאשר נמצאים כעת בבית משולש . . ובבית המשולש גופא נמצאים כעת בהתוועדות יחד עם כו"כ עשיריות מישראל . . אשר נוסף לכך שכאו"א מישראל הוא בעה"ב על כל המציאות, ועאכו"כ על מציאותו הפרטית ועבודתו הפרטית ד"אדם כי יקריב – מכם קרבן לה'", "מכם" דוקא, ועי"ז ה"ה מקריב גם את כל עניני העולם (דצח"ם) שכלולים בו (ובקרבן) – ה"ז ביתר שאת וביתר עוז כאשר מתבטא הדבר באמצעות כו"כ עשיריות מישראל, שנמצאים באחדות . ..

"גואל ראשון הוא גואל אחרון", וכל בנ"י הולכים לארץ ישראל, בגאולה הנצחית, ויורד למטה ביהמ"ק השלישי הנצחי שעומד מוכן ובנוי למעלה.

ט. ובפשטות – שיהודי מאמין באמונה שלימה, שמשיח צדקנו, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כו'", ובתור "משיח ודאי" (עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל"[4]) – נכנס כעת ממש לבית הכנסת, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, הוא מוליך את כל בנ"י בתוך כלל ישראל לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי.

י. כרגיל בהתוועדויות אלו וכיו"ב, לקבל החלטות טובות להוסיף בכל עניני תורה ומצוות, ובהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ונהוג להקדים ולהוסיף (לפני קבלת ההחלטות) – "אם ח"ו משיח יתעכב", כי "אחכה לו" שיבוא ביום זה ממש (כנ"ל), במילא מבהירים שההחלטות הטובות (הקשורות עם העבודה בזמן הגלות) הן "אם ח"ו משיח יתעכב".

ובאמת, גם לאחר ביאת המשיח, ישאר ויהי' המשך מהתורה והעבודה (וההחלטות טובות) בזמן הגלות, כידוע הביאור במאחז"ל "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", שההכנה והכלי להגילויים והעבודה בגן-עדן ועד"ז בגאולה, ה"ז על ידי "תלמודו בידו" בזמן הזה, שרובו קשור עם זמן ומקום הגלות, ועי"ז "לוקחים" את התורה לגן-עדן ולע"ל (אע"פ שגן-עדן ועאכו"כ גאולה – ה"ה היפך הגלות). ועד"ז בנוגע לכללות העבודה בזמן הזה, אשר "תכלית השלימות הזה של ימות המשיח ותחיית המתים כו' תלוי במעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", עד ש"גאולה" נעשית דוקא ע"י העבודה לגלות את האל"ף דאלופו של עולם ב"גולה" (גלות), גאולה[5].

יג. הדבר היחידי שעליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, עם עוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "**עד מתי**"?!...

---

[4] עי' שיחת כ"ח סיון תנש"א, אות ט':

ותיכף ומיד ממש – "ארו עם ענני שמיא" – כל בני ישראל "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו", נמצאים בארצנו הקדושה, יחד עם בית המקדש השלישי שישנו כאן.

ועי' קונ' בית רבנו שבבבל אות ה':

עיקר הענין דהשראת השכינה בביהמ"ק היא בישראל (מצד מעלתם של ישראל, "ישראל וקוב"ה כולא חד"), כמ"ש "ועשו לי מקדש ושכנתי בתו**כם**", בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, ועד"ז בנוגע להשראת השכינה בזמן הגלות ("בבבל היכא . . בבי כנישתא כו'", "מקדש מעט") כמודגש בהתחלת המאמר "בוא וראה כמה **חביבין ישראל** לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו **שכינה עמהן**", ולא עוד אלא שהתגלות השכינה בבית המקדש היא מפני שבו מתאפסים כל בנ"י, כמ"ש "בבוא כל ישראל לראות את פני ה' אלקיך במקום אשר יבחר", ועד"ז בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, שבהם מתאפסים **עשרה מישראל**, ש"אכל בי' עשרה שכינתא שריא".

וזהו גם א' הטעמים שבתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל נקראים "מקדש **מעט**" – כי, בביהמ"ק שבו היו השכינה, שנקראת כנסת ישראל, מקור כנס"י שלמטה, משא"כ בבתי כנסיות ובתי מדרשות בארצות אשר באו שם בכל מדינה ומדינה עיר ועיר, שבהם מתאפסים עשרה מישראל, שורה ומתגלה עליהם רק **חלק** כביכול מהשכינה.

ועפ"ז יש לבאר עילוי ד"בית רבנו שבבבל" – שלהיות מקומו הקבוע (בית) של נשיא הדור, "הנשיא הוא **הכל**", שכולל כל הדור, יש בו השראת (וגילוי) **כללות** השכינה (לא רק חלק ששורה (ומתגלה) על עשרה מישראל), מעין ודוגמת השראת וגילוי השכינה בבית המקדש . .

[5] הדרן על הרמב"ם תשמ"ט אות ט"ז שוה"ג להע' 67:

מ"ש ש"לא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו גו' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם" – ה"ז בנוגע לגילוי ד"**אותי**" ממש, משא"כ בנוגע לידיעה והשגה בתורה, כולל גם ידיעת אלקות (המאור שבתורה).

וכ"ה בלקו"ש חכ"ח ע' 12, ועי' בארוכה שיחת ש"פ בחוקתי תשמ"ט אות ז' ואילך.